

Skateboarden in de stad is vele gemeentes een doorn in het oog: skaters gebruiken de openbare ruimte zeer intensief, vaak op een manier die niet de bedoeling is en bovendien schade oplevert. Daarnaast roepen ze de ergernis op van het (winkelende) publiek waartussen ze zich begeven. De eeuwige strijd tussen skateboarders en de gemeente is in Eindhoven beslecht door de komst van een eigen plek voor de skateboarders als onderdeel van een prestigeproject.

Eindhoven en skateboarden horen bij elkaar. Dit was al jaren de mening van de skaters, maar de gemeente dacht daar lange tijd anders over. De kern van het probleem was wat wel de beste 'skatespot' van Nederland werd genoemd: de Piazza. Dit plein in de Eindhovense binnenstad, pal voor de Bijenkorf, was sinds de opkomst van deze subcultuur eind jaren tachtig het domein van skaters uit Eindhoven en omgeving. Dag en nacht werd er geoefend op nieuwe trucs, rondgehangen en gekletst. Dit tot ongenoegen van de andere gebruikers van het plein, de winkeliers en de gemeente. Overlast en beschadiging waren de voornaamste twistpunten.

De gemeente wilde de skaters verplaatsen naar een minder in het oog springende plek: het Stadhuisplein bij het gemeentehuis, een groot leeg plein waar een metalen 'obstacle' werd geplaatst om de skaters te lokken. Dat was echter geen vergelijk met de Piazza, waar bankjes, richels, beelden en hoogteverschillen tot het gangbare parcours behoorden. Op de plaats van de Piazza kwam een nieuw winkelcentrum, maar voor de skaters was nog geen goede oplossing gevonden.

Na een paar mislukte kraakpogingen en halfslachtige ongeorganiseerde pogingen tot het bouwen van een eigen indoorbaan besloot de kern van skatend Eindhoven zich te verenigen in een stichting en aan te kloppen bij de gemeente. Na overleg kregen ze een oude hangar ter beschikking die ze twee jaar lang mochten beheren en exploiteren. Een flinke subsidie van de gemeente en nauwe samenwerking met een groep studenten van de Technische Universiteit Eindhoven resulteerde in de grootste houten skatebowl van Europa, een zogenaamde 'pool', en nog een aantal andere toestellen waarop skaters zich konden uitleven: skatepark Area51 was geboren.

Het gebruik van de hangar was echter tijdelijk en de skaters zijn steeds met de gemeente in gesprek gebleven over een meer permanente locatie. Een van de meest prestigieuze herontwikkelingsprojecten in Eindhoven op een voormalig Philipsterrein bleek voor beide partijen de oplossing. De skaters kregen een ruimte toebedeeld en op 25 september 2006 werd Area51, het grootste indoor-skatepark van Europa, hier geopend. Een bar, ruimte voor feesten, meer ruimte voor de bowl, een balustrade met uitzicht op de skaters beneden en een 'streetcourse', mede ontworpen door de gebruikers zelf. De houten bowl was van het begin af aan al een trekpleister voor mensen van buiten Eindhoven; zelfs uit België, Duitsland en Frankrijk kwam men een kijkje nemen. Het gebouw en het uiterlijk van het nieuwe skatepark zal deze aandacht alleen maar doen toenemen.

Hoe kregen ze dat voor elkaar in Eindhoven? Van een groepje overlastgevend jongeren, doorn in het oog van de gemeente, naar een prestigeproject met steun van die gemeente, een woningcorporatie en een ontwikkelingsmaatschappij? Door veranderingen aan beide kanten is de dynamiek tussen de stad en de jongeren dusdanig gewijzigd dat er een werkbare oplossing is gevonden voor een slepend probleem.

Over deze dynamiek gaat dit themanummer Jeugd. Er wordt ingegaan op de vraag hoe jongerencultuur zich verhoudt tot de stad en

we laten ons daarbij leiden door vragen als: Hoe gebruiken jongeren de stad? Wat is de rol van steden in het faciliteren van jongerencultuur? Moet jongerencultuur geïnstitutionaliseerd worden om zich te kunnen ontwikkelen? Of ontstaan er ook subculturen ondanks – of misschien wel dankzij – de oppositie van de gevestigde orde in de stad?

Daarnaast is een variaselectie opgenomen. In de bijdrage van Vasco Lub wordt stilgestaan bij de betekenis van het begrip 'middenklasse' en het belang van deze groep voor de grote stad. Willem Beckers' artikel over culturele mondialisering kan gelezen worden als een pleidooi voor meer empirisch onderzoek naar dit aspect van het mondialiseringsproces. Tot slot doet Geert Neefs verslag van zijn onderzoek naar de invloed van sociaal kapitaal in de Utrechtse wijk Kanaleneiland.

Redactie AGORA

Foto omslag: Ton Everaers

Foto: Harm Beelen

